

נדודי שינה...

בעוד יומיים שלושה, יתאספו יהודים בכל רחבי העולם, ללימוד אל תוך הלילה. אגב, גם בבית הכנסת יהלום, נקיים כמדי שנה ליל לימוד במיוחד עבורכן.

אבל שאלתי את עצמי לרגע - **מדוע אנחנו באמת ערים כל הלילה?**

אני מכיר את הסיבה - שעם ישראל קָשן באותו לילה, ערב מתן תורה, ומשה היה צריך להשכים אותם, כשה' כבר מחכה על הר סיני... ואנחנו בעצם מתקנים את אותו קלקול... אבל הסיבה הזו משאירה טעם מר של **עונש**...

ואז למדתי - שבעצם אנחנו לא ישנים, כי פשוט **אי אפשר להירדם**...

וכי את יכולה לישון, כשמחר בבוקר את אמורה לקבל את האוצר היקר מכל!!

אָת תכלית חייך וחיי כל הדורות שאחריך - לנצח נצחים!!

אָת הדבר שמעניק משמעות לקיומו של **כל** העולם!!

ובמחשבה שניה (או שלישית. מי סופר?...) הרי **זה** בעצם התיקון לפגם של אבותינו.

שהרי אותה תרדמה שנפלה עליהם, ביטאה חוסר ציפייה למתן תורה - ואנחנו

בערנותנו מתמלאים בציפייה קדושה, מתוקה - ומתקנת...

לפי זה - אמנם מדובר בתיקון, אך לא בדרך של "עונש" לעיניים המסכנות שלנו,

אלא בהתעלות פנימית וּשְׁמִיָּחָה, **שממילא מתקנת** את מה שהיה חסר אז.

ומה אפשר ללמוד מזה, לחיים בכלל?

שימו לב היטב -

כי אותם שני מבטים על "**תיקון**" ליל שבועות מלמדים אותנו דבר חשוב ביותר :

על כל דבר בעולם אפשר להביט מכמה זוויות, ואפשר למצוא בו כמה טעמים ותחושות:

יש כאלה שיסתכלו על כל דבר במרירות, וימצאו את הכאב שיש בו, את הקושי.

ויש כאלה שיראו **באותו דבר עצמו** - את האור והטוב, את היפה והבִּזְיוֹנִי...

ואם תרצו, דוגמה בקטן - יש מי שהערה של המורה ממוטטת אותה לחלוטין, והיא מסתובבת עם

הראש באדמה או עם טענות ומענות למשך שבועיים לפחות, ויש מי שרואה בזה הזדמנות לחשוב

מחדש, לבדוק את המידות, ולצמוח...

מי יותר צודק? אתם תחליטו.

מה שבטוח הוא - שהאחד בונה את חייו בדרך של שמחה והתקדמות, והאחר כותב

לעצמו את מגילת ייסוריו.

שנזכה כולנו להיות מן הבונים והנבִּנִּים בשמחה, בעין טובה ובטוב לבב!

חג החרות

בואו נקדיש כמה מילים לחג החרות שבפתח.

לא, לא התבלבלתי, אני יודע שפסח כבר חלף עבר, אך נראה לי שגם חג השבועות - חג מתן תורה - ראוי לשם זה, לפחות על פי מה שאמרו חז"ל: "אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה".

ובאמת זה מאד מוזר ותמוה!

הרי התורה מלאה איסורים ומצוות וגזרות ועונשים וחוקים... - מה שלא בדיוק מתחבר לנו עם "חופש" ו"חרות"...

התשובה לכך טמונה בהבנה מעמיקה יותר של ה"חרות".

מה לעשות, כבני אדם אנו מושפעים מאד מכל מיני דברים. מהחברה, מפרסומות, מרצונות רגעיים ושטחיים, ועוד. לא רק האמת והשכל הם נר לרגלינו. אנשים רבים הולכים אחרי נטיות ליבם, בשיא ה-"חופש", כביכול, אך מאבדים בדרך את הדברים היקרים להם מכל. את בריאותם, את חיי המשפחה שלהם, את כספם ולפעמים, גם את צלם אלוקים שבהם. מה שבכל זאת מסייע לנו לשמור על עצמנו, מהיגררות לדברים שאינם תואמים את רצוננו **האמיתי**, העמוק יותר - אלו דווקא הגבולות. דווקא המחויבות למסגרת ולמשמעת - היא היא הדרך להשיג בסופו של דבר את האמת הפנימית, את החופש להיות מה שאני רוצה וראוי להיות.

זה נכון ביחס למצוות התורה, אך גם ביחס לתחומים אחרים - למשל, חוקי המדינה - שבלעדיהם "איש את רעהו חיים בלעו". אך למה ללכת רחוק - הרי גם מסגרת הלימודים, והמשמעת שיש בה, הם הדרך שלכן לצמיחה אמיתית. ללא המסגרת, השנים היו עוברות ללא למידה משמעותית, ללא בניית האישיות, ובפספוס של כישורים ואיכויות רבות שיש בכך. מי שרק באה בגישה נכונה, יודעת להשתמש במסגרת ובגבולות כדי להתמקד בטוב, ביצירה נכונה, ובחופש האמיתי שבה.

אז הבו כבוד למסגרת!!

מאכלי חלב

אחד המנהגים הידועים בחג השבועות, הוא אכילת מאכלי חלב.

ומדוע?

מספר הסברים ניתנו לכך, אבל אני מבקש להתמקד באחד מהם.

זה אולי ההסבר הפשוט ביותר מכולם, אך לדעתי עם עומק מיוחד:

פשוט - **התורה נמשלה לחלב**. (כך אומרים חז"ל על הפסוק "דבש וחלב תחת לשונך")

אבל למה, באמת? **מה הקשר בין תורה לחלב?**

אז בואו ונחשוב לרגע על משמעות הדברים. **מהו בכלל חלב?**

יכול להיות שרובכן מכירות אותו מהקורנפלקס, אבל כידוע - זו לא בדיוק המטרה המקורית שלו...
כאשר העובר נמצא ברחם אמו, הוא ניזון ממה שהיא אוכלת, וחי ממש כחלק מגופה.

כשמגיע הסוף של אותה תקופה, והוולד יוצא לאוויר העולם, הוא הופך לפתע להיות עצמאי. כאילו חי בפני עצמו. אבל זה הרי ברור שאין לו אפשרות להתקיים כך. הוא זקוק לאמו שתמשיך לגדל אותו ולקיים אותו. וכיצד? - באמצעות **החלב**.
כלומר - **החלב הוא הדרך שבה האם ממשיכה להחיות את בנה, גם לאחר שיצא ממנה, והפך כביכול לעצמאי**.

ואיך זה קשור לתורה?

כל אחד ואחד מישראל, כל נשמה, היא חלק אלוה-ממעל. כל נשמה, לפני שירדה לעולם, הייתה מאוחדת עם הבורא, ומקבלת את כל כוחה ומציאותה ממנו.
כמו עובר במעי אימו - ההתאחדות עם הבורא הייתה גדולה ומופלאה, והנשמה לא הייתה צריכה יותר מכך.

אבל לאחר שבאנו לעולם - איך אפשר לחיות בעולם כזה, מנותק ורחוק מהבורא?
איך הנשמה יכולה להחזיק מעמד בחושך כזה?

התורה. היא המזינה את הנשמה גם כעת, כשהיא בעולם הזה, הגשמי.

התורה, בדומה לחלב, היא הדרך בה "מְנִיק" הקב"ה, כביכול, את נשמותינו, ומעניק לנו חיים וקרבה אליו, גם לאחר שהתרחקנו וירדנו לעולם.

אז בין עוגת גבינה לפשטידה חלבית - נזכור תמיד שהתורה היא חיינו ואורך ימינו, ורק בזכותה אנחנו יכולים להתקיים ולהתקדם.

חג קבלת תורה

מתי חל חג שבועות על פי התורה?

לא, זה לא כתוב בשום מקום. **התורה** (שבכתב) **לא כותבת תאריך**.

הדבר היחיד שכתוב הוא - שבעה שבועות לאחר הקרבת העומר.

ומתי זה יוצא? נכון, בזמננו, כשיש לוח קבוע, זה תמיד יוצא ב- ו' בסיון, אך בעבר, כשקידשו את החודש על פי עדים זה לא בהכרח היה כך. זה יכול לצאת גם ב-ה' או ב-ז'. תלוי מתי קידשו את החודשים אייר וסיון.

ממש מוזר.

היום בו קיבלנו את התורה, היום הכי משמעותי שיש לנו בתור עם ישראל, דווקא הוא בכלל לא ברור...

התשובה לכך תישמע לכם אולי יותר מוזרה מהשאלה.

התשובה היא שבכלל אין דבר כזה חג **מתן תורה**... כן, מה ששמעתם!

מה שיש - זה חג **קבלת התורה**.

ומה ההבדל?

מתן תורה - הכוונה היא ליום שבו **ה' נתן** את התורה. אין יום כזה. ה' נותן את

התורה בכל יום, בכל רגע. מצידו של ה' - כל רגע ורגע ראוי לתת בו אין סוף של

שפע, חכמה, תורה, פרנסה - הכל!!! ה' לא מוגבל בזמן כזה או אחר.

הבעיה היחידה היא - האם יש מישהו **שמוכן וראוי לקבל**...

חג השבועות זהו הזמן שבו **אנחנו קיבלנו** את התורה. שבו היינו **מוכנים לקראתה**.

שבעה שבועות, זה הזמן שמתאר את ההכנה שלנו, את ההתקדמות שלנו לקראת

התורה. 49 יום, שבסופם שני ימי הגבלה, ועוד יום שלישי שמשה ביקש במיוחד -

רק אז, כשנגמרו ההכנות - הגיע הזמן. זמן **קבלת התורה**.

זה לא תאריך. זה סוף של תהליך.

והעיקרון הזה נכון תמיד. גם היום. גם לגבינו.

גם היום, שפע התורה והחכמה האלוקית מגיע למי שמכין את עצמו, וראוי לכך.

כך גם הפרנסה, וכל הטוב שבעולם - **אם רק תהיי כלי, תוכלי להכיל ולקבל**...

זה תלוי בנו, בהשתדלות, בתפילה, ברצון ובהכנה!

אז בואו ונגיע לחג מתוך הכנה ורצון להתעלות, להתקדם ולהיות ראויים!!

דִּינֵנו ?

"דִּינֵנו" - זה שייד לפסח, לא?

צודקות. אבל לא אכפת לכן לחזור קצת אחורה, נכון? ומה פירוש השיר ההוא - "דיינו"?
הקטע ההוא בא לומר, שגם אילו היה ה' עושה לנו רק **חלק** מהטובות שהיו בתהליך יציאת מצרים,
כבר היה **די** לנו, זה כבר היה חסד גדול שהיה ראוי להודות עליו ולהסתפק בו. אבל ה' הגדיל לעשות
עמנו, ועשה לנו את כל חמשה עשר הטובות שמוזכרות בשיר - ולכן אנו מודים לו פי כמה וכמה.

אז מה היה לנו שמה? שימו לב למשפט הבא:

"אילו קרבנו לפני הר סיני, ולא נתן לנו את התורה - דיינו!"

מה!!! זה נשמע לכן הגיוני?

תקשיבו שוב, טוב טוב: "אילו קרבנו לפני הר סיני, ולא נתן לנו את התורה - דיינו!"
כלומר- החסד של מעמד הר סיני היה מספיק גדול וחשוב, גם **בלי** קבלת התורה...
אתן מצליחות להבין את זה? מה המשמעות של מעמד הר סיני בלי קבלת התורה?
אז זה בדיוק הזמן להיזכר, שבעצם, במעמד הר סיני - לא ממש קיבלנו את התורה.
לא את חמישה חומשי תורה, ואפילו לא את לוחות הברית. אמנם שמענו את
"עשרת הדברים" (כך צריך לומר, ולא "הדיברות"), אך את הלוחות קיבלנו רק אחר כך.
העיקר היה דבר אחד - ה' התגלה לכל אחד ואחד מאיתנו, ולכולנו יחד, ואמר לנו -
"אתם שלי ואני שלכם". מעמד הר סיני הוא בעצם - ה"**חתונה**" שלנו, של עם
ישראל, עם ה'. שם אמר לנו ה' - "הרי את מקודשת לי..." וכי יש דבר גדול מזה?
התורה, ואפילו לוחות הברית, הם המתנה **שאחרי** החתונה. הם גם הזכויות
והחובות של החתן והכלה. ה"**פתובה**". אבל גם בלעדיהם, אין גבול לשמחה שבעצם
ה"**חתונה**" עם ה'.

נו, אז תגידו לי אתן בתור כלות לעתיד, בעזרת ה' - מה עושים ביום שלפני החתונה?
מתרגשים, מתכוננים, וגם קצת קצת מתקשטים, לא? (רק שעתיים שלוש בסלון תסרוקות,
ומשהו כזה אצל מאפרת...)

ומה עושה עם ישראל, כְּלַת הַשְּׂמֵחָה, בשעות שלפני קבלת התורה?
מתקשט בלימוד תורה, ומתכוון כל הלילה, בהתרגשות ובשמחה.
כל אחד ואחת שלומדת בליל שבועות - שְׂמָה עוד עגיל, עוד צמיד וטבעת, על "כנסת
ישראל", על נשמת עם ישראל, כדי שבבוקר תמצא חן בעיני ה"חתן" באהבה גדולה!
גם אנחנו, כמידי שנה, נלמד כל הלילה בבית הכנסת "יהלום" במעלות, בשיתוף בני
עקיבא, וכל אחת - ביישוב שלה. כולכן מוזמנות לקשט ולהתקשט...

אז איך כותבים היום בהזמנות... - בואו בשמחה!!

זה שלך!!

"מה לעשות, המשפחה שלי לא של רבנים, ואולי לא הכי 'חזקים בדת'..."
כך אמרה לי אחת הבנות בכאב. "אין לי את אותך רקע, את ההיכרות עם המקורות,
המדרשים והתפילות, כמו שיש לבנות אחרות. זה זר לי, זה חדש וקשה..."

ת'אמת, זה תחושה די צפויה ומובנת מאליה. כבר שמעתי את זה לא פעם, מכמה
וכמה בנות, ואני בהחלט מבין את התחושה הטבעית הזו.
אך הבעיה היא שהתחושה הזו גורמת לפעמים לעוד יותר ריחוק של הבנות, מתוך
ייאוש וניכור. ולכן אני מבקש לומר לך - כן, את - אַתְּ הדברים הבאים, מעומק הלב:
תאמיני לי, אין בזה שמץ של אמת. באף תחום בחיים, ובטח לא כשמדובר בתורה !!

האם שכחת את ר' עקיבא, שעד גיל ארבעים (ולא ארבע עשרה...) לא היה לו שום מושג
אפילו בקריאה?...

וכי חסרים אנשים גדולים וענקים בתורה, גם בדורנו, שבאו מבתי חסרי רקע
ורחוקים ממצוות?

אני יכול באופן אישי לספר לכם על כמה אנשים שזכיתי ללמוד איתם בתחילת
דרכם, כחוזרים בתשובה, והיום הם גדולים ממני בכמה דרגות (טוב, חכמה גדולה...)

בדיוק משום כך, אומרים חז"ל, נתן ה' את התורה **במדבר**. במקום שאין לאף אחד
בעלות עליו, לאף אחד אין עדיפות. מקום שכולם שווים בו.
(ואולי משום כך גם יוצא שכמעט תמיד חל חג השבועות בצמוד לקריאת פרשת **במדבר**).

בתי היקרה, זיכרי!

זה שלך, בדיוק כמו של כל אחת אחרת. זה מונח לפניך, והכל תלוי רק בך.
אם רק תאמיני בעצמך, אם רק תיקחי את התורה בשתי ידיים, תכבדי אותה,
תלמדי בה, תאהבי אותה - בלי פחד וחשש,
בעזרת ה' תזכי את וכל צאצאיך עד סוף כל הדורות לקשר שלעולם לא יינתק.
חזקי ואמצי, והי' יהיה בעזרך!